

— Ἀράπη Χρήστο, ἔμαθα πῶς ἔχεις ἀπαιτήσεις.
 — Ἀφέντη μου, Λομπάρδο μου, κί' ἐμένα νά ντιροίσης.
 Κί' ἐγκὼ ἐντούλεψε πολὺ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ γένους,
 κί' ὡς τώρα ἐκατόμουνα μὲς ἱστοὺς κολεγιασμένους.
 — Καί ποῦ νά σέ διορίσουμε;
 — Ντὲν βρῖσκει καμμιά τέσι;
 — Θὲς Ἀστυνόμος νά γενῆς;
 — Ψυχή μου πῶς μ' ἀρέσει!
 — Πήγαινε τώρα ἱστὸ καλὸ καὶ νά ξαναπεράσης.
 — Ποῦ νά καρῆς τὸ μύτη σου, τὸ Κρήστο μὴ ξεκάσης.

— Ἐπίηες ἱστὸν Λεπλεμπιτιζῆ καμμιά βραδνά,
 καὶ μόνο τὸ μελόδραμα, κυρία μου, μ' ἀρέσει.
 — Καλὲ τί λές; ἀκούστης μελόδραμα καὶ φέσι;
 Εἰς νῆς φωμάντζας σου ἐγὼ ποτέ μου δὲν πηγαίω,
 κί' ἀπόψε εἰς τὸ Ζιροφλά, ἂν θὲς, σὲ περιμένο.